

позлатени кубета, по каменния тесен път препускаха конници с развяни знамена, ечаха бойни тръби... Младият поет, който не беше още чел Пушкин и Лермонтов, нито Шевченко и Хомяков, почувства желание да сподели своето пламенно въодушевление, да изкаже по някакъв начин развихрилата се в сърцето му буря. Вслуша се в някакъв смътен глас, който говореше в него:

Оттука български юнаци
далеко тичали на смърт,
високо дигали байраци
врази кога им се явят...

Думите се нагласяха сами, една след друга, в строен ред, звучаха като песен... И изведнъж чувството избликна у него неудържимо, преля с пламенно въодушевление в кръвта му, подири отговор на въпроса:

Къде си вярна ти любов народна?
Къде блестим ти искра лъбородна?
Я силен пламък ти пламни,
та буюк огън разпали
на младите в сърцата
да тръгнат по гората...

За нашето отечество и слава,
за нашата свобода и държава
да си пролеем вси кръвта,
да си добием волността...

Бидения, пориви, различни и многобройни, родени едно след друго в сърцето на поета, които той по-късно щеше да излее в прекрасни песни, които щяха да събудят лъбородна искра и да запалят силен огън в безброй младежки сърца, готови да пролеят кръвта си за свободата на отечеството.